

Udvalg til Behandling af det Lovforslag, som senere blev til Lov af 11. Maj 1897, den saakaldte Bøllelov. Dette Udvalg afgav en Betænkning, i hvilken der fremkommer en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse; den er ganske kort: „Dette Flerthal har den Overbevisning, at Anvendelse af legemlig Revselse ved Voldshandlinger af den Art, Forslaget har for Øje, baade er stemmende med den naturlige Retfærdighedsfølelses Krav, og derhos et særdeles virksomt Middel til at sætte en Stopper for de raa og brutale Overfalds Overhaandtagen“. Naar dette Flerthal dog ikke den Gang foreslog at indføre Legemsstraf for Vold, saa var det, som det ogsaa er udtalt i den samme Betænkning af Fler-tallet, alene, fordi man under de nuværende Forhold ikke fandt, at der var Ud-sigt til at føre noget saadant igennem. Men man føjede saa et Par Bemærkninger til, som lyde saaledes: „Hvis det senere maatte vise sig, at de Bestemmelser, For-slaget indeholder, ikke ere tilstrækkelige til at naa Maalet, vil Tiden være kommen til at søge Tanken gennemført“. Det forekommer mig, at det daværende Flerthal næsten har haft en lille Smule Forbindelse med Profeterne, thi det er jo netop saa-ledes, at man maa sige, at det har vist sig senere og det efter en ikke lang Aar-rækkes Forløb, at det ikke var tilstrækkeligt, hvad man den Gang gjorde, navnlig altsaa for at ramme Vold mod sages-løs Person paa en alvorlig Maade. Jeg siger, det synes, som om Tiden er komen til at træffe andre Foranstaltninger end dem, man den Gang traf, og Tegnet, det første Tegn paa, at man indsaa dette, er det, at Justitsministeren i Folketinget fremsatte Forslag om Anvendelse af Legemsstraf i visse Tilfælde, og i Forbin-delse dermed det meget vigtige, men under Forhandlingerne her meget lidet omtalte Forslag om Udvidelse af Nødværgeretten, om hvilket sidste for Resten alle ere enige. Det Forslag, som den ærede Mini-ster den Gang fremsatte, finder jeg i det hele godt, og navnlig finder jeg den Be-stemmelse i § 5 god, at Legemsstraffen skulde anvendes, naar „de om Gerningsmanden i øvrigt foreliggende Oplysninger ikke bestemt afkræfte den Formodning om Til-bøjelighed til raa eller voldsom Fremfærd, som Forbrydelsen fremkalder“. Det, som den ærede Minister her har peget paa, er netop det afgørende. Hvis dette Forslag nu forelaa saaledes, som det var fremsat, eller i alt Fald saaledes, at man ikke

havde andre Spørgsmaal at beskæftige sig med end Spørgsmaalet om Indførelse af Legemsstraf, vare vi forholdsvis ret hurtigt færdige. Det har jo vist sig, at af de mange Udtalelser, som allerede ere frem-satte her i Salen, er det vel nok de fær-reste, der angaa selve dette Punkt. Men om dette Spørgsmaal er der i øvrigt, som ogsaa den ærede sidste Taler udtalte, sagt saa meget, at der vistnok kan udsættes en ret høj Præmie for den, som er i Stand til at sige noget nyt derom. Jeg skal aldeles ikke forsøge paa at vinde en saa-dan Præmie, hvis den var udsat, jeg tror virkelig, at der er talt fuldkommen til-strækkeligt om dette Punkt, og at det er ret hensigtsmæssigt, at man nu tager sit Standpunkt. Jeg vil saa meget mindre finde mig foranlediget til at udtale mig om denne Sag, som jeg er overbevist om, at der ikke er et eneste Medlem af dette Ting, som ikke er fuldt paa det rene med sin Stilling til Sagen, saaledes at det vilde være ganske spildt og overflødig Tale, om jeg paa den ene eller den anden Maade vilde føje noget til, hvad der er udtalt om denne Sag. Kun om et eneste Punkt finder jeg dog paa Foranledning af Ytringer, der fremkom i Gaar fra det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) —, som i øvrigt holdt en grundlæggende Tale, maa jeg sige, i Henseende til Lovforslagets øvrige Indhold i Særdeleshed —, Anled-ning til at sige et Par Ord. Dette højt-ærede Medlem udtalte, at Vennerne eller lad mig hellere sige Tilhængerne af Legemsstraf i disse Forhold skyldte at føre Bevis for Nødvendigheden og Nytten af denne Straf. Det erkender jeg aldeles ikke med Hensyn til Nødvendigheden. Det kan overhovedet aldrig bevises, at nogen bestemt Straf er nødvendig. Man kan komme dertil, at man kan bevise, at den hidtil anvendte Straf ikke er god nok eller ikke er tilstrækkelig, men hvilken Straf der skal træde i Stedet derfor, kan ikke a priori bevises, man kan ikke bevise Nødvendigheden af at indføre netop denne bestemte Straf. Derfor resignerer jeg gan-ske paa dette Punkt; hvis der skulde blive Spørgsmaal om at afæske mig en Forkla-ring, om jeg vilde anse denne Straf for nødvendig, vilde jeg sige: Nej, det kan jeg ikke give, jeg kan ikke forsvare, og det lader sig overhovedet ikke forsvare om nogen Straf at sige, at den er nødven-dig. — Spørger man derimod om Nytten af en Straf, i dette Tilfælde Nytten af, at man indfører Legemsstraf, stiller Sagen sig ikke saa lidt anderledes, thi saa tror